

mietnutie, ktoré Ježiš zažil, zanechalo hlbokú bolesť a utrpenie. Určite aj samotné ukrižovanie bolo mimoriadne bolestivé. Ale rana, ktorú zakúsil vo svojom srdci z odmietnutia mnohých, bola jeho najväčšou bolesťou a spôsobila najväčšie utrpenie.

Utrpenie v tomto zmysle bolo prejavom lásky, nie prejavom slabosti. Ježiš vnútorne netrpel kvôli pýche alebo zlému obrazu seba samého. Jeho Srdce skôr bolelo, pretože tak hlboko miloval. A keď bola táto láska odmietnutá, naplnila ho svätým zármutkom.

Keď zažívame odmietnutie, je ťažké roztriediť bolesť, ktorú cítime. Je veľmi ťažké dovoliť, aby sa bolesť a hnev, ktoré cítime, zmenili na „svätý smútok“, ktorý má za následok, že nás motivuje k hlbšej láske k tým, nad ktorými smútime. Je to ťažké, ale práve to urobil náš Pán. Výsledkom Ježišovho konania bola záchrana sveta. Predstavme si, že by sa Ježiš jednoducho vzdal. Čo keby Ježiš v čase svojho zatkutia zavolał myriády anjelov, aby mu prišli na pomoc. Čo ak by to urobil s myšlienkou: „Títo ľudia za to nestoja!“ A čo keby to urobil? Výsledkom by bolo, že by sme nikdy nedostali večný dar spasenia skrze Jeho smrť a vzkriesenie. Utrpenie by sa nepremenilo na lásku.

Zamyslime sa dnes nad hlbokou pravdou, že odpustenie je jedným z najväčších darov, ktoré máme v boji proti zlu. Keď to urobíme, staneme sa aj my základným kameňom lásky a milosrdenstva pre tých, ktorí to najviac potrebujú. .

Sobota
12.3.2023

Rýchlo prineste najkrajšie rúcho a oblečte ho, na prst mu dajte prsteň a na nohy sandále. Vezmite vykrmené teľa a zabite ho. Potom to oslávim hosťinou, lebo tento môj syn bol mŕtvy, a znova ožil; bol stratený, a našiel sa. Potom sa začala oslava. Lukáš 15, 22-24

V tomto známom príbehu o márnotratom synovi vidíme odvahu syna, keď sa rozhodol vrátiť k otcovi. A to je významné aj napriek tomu, že syn sa vrátil predovšetkým zo zúfalej potreby. Áno, pokorne priznáva svoje krivdy a prosí otca o odpustenie a o to, aby sa k nemu správal ako k jednému zo svojich nádeňníkov. Ale on sa predsa vrátil! Otázka, na ktorú treba odpovedať, znie: „Prečo?“

Dá sa povedať, že syn sa vrátil k otcovi predovšetkým preto, lebo vo svojom srdci poznal dobrotu svojho otca. Otec bol dobrý otec. Svoju lásku a starostlivosť o syna prejavoval po celý jeho život. A hoci syn otca odmietol, nič to nemení na skutočnosti, že syn vždy vedel, že ho má rád. Možno si ani neuvedomoval, ako veľmi si to vlastne uvedomoval. Ale práve toto isté uvedomenie v jeho srdci mu dodalo odvahu vrátiť sa k otcovi s nádejou v otcovu trvalú lásku.

To odhaľuje, že autentická

láska vždy funguje. Je vždy účinná. Aj keď niekto odmieta svätú lásku, ktorú mu ponúkame, vždy na neho pôsobí. Pravú bezpodmienečnú lásku je ťažké ignorovať a je ťažké ju odstrániť.

Strávme čas modlitbou a uvažujeme o otcovom srdci. Mali by sme uvažovať o bolesti, ktorú musel cítiť, ale tiež sa pozrieť na neustálu nádej, ktorú musel mať, keď očakával návrat svojho syna. Mali by sme sa zamyslieť nad preplnenou radosťou v jeho srdci, keď z diaľky videl, že sa jeho syn vracia. Príbehol k nemu, prikázal, aby sa oňho dobre postarali, a usporiadal oslavu. Všetky tieto veci sú znakom lásky, ktorá sa nedá zadržat.

Takúto lásku má nebeský Otec ku každému z nás. Nie je to hnevľivý ani prísny Boh. Je to Boh, ktorý nás túži prijať späť a zmieriť sa s nami. Chce sa radowať v okamihu, keď sa k nemu obrátíme vo svojej núdzi. Aj keď sme neistí, On si je istý svojou láskou, vždy na nás čaká a v hĺbke duše to všetci vieme.

Zamyslime sa dnes nad dôležitosťou zmierenia s Ocom v nebi. Pôstne obdobie je ideálnym časom na sviatosť zmierenia. Touto sviatosťou je tento príbeh. Je to príbeh o tom, ako sme išli k Otcovi so svojím hriechom a on nás obdaril svojím milosrdenstvom. Boh k nám príbehne, zdvihne naše bremená a hodí ich za nás. Nenechajme si tento pôstny čas ujsť bez účasti na tomto úžasnom dare sviatosti zmierenia.

Pôstne listy 2023

Farnosť svätého Tomáša apoštola Šípok

2. pôstna Nedela
5.3.2023

Ježiš vzal Petra, Jakuba a jeho brata Jána a vyvedol ich samých na vysoký vrch. A premenil sa pred nimi; jeho tvár zažiarila ako slnko a jeho odev sa stal bielym ako svetlo. Matúš 17,1-2

Aký fascinujúci riadok vyššie: „bielym ako svetlo“. Aké biele je niečo, čo je „biele ako svetlo“?

V tomto druhom pôstnom týždni sa nám naskytá obraz Ježiša, ktorý sa premenil pred očami Petra, Jakuba a Jána. Sú svedkami malého záblesku jeho večnej slávy a žiary ako Božieho Syna a druhej osoby Najsvätejšej Trojice. Sú ohromení a naplnení najväčšou radosťou. Ježišova tvár žiari ako slnko a Jeho odev je taký biely, taký čistý, taký žiarivý, že žiari ako to najjasnejšie a najčistejšie svetlo, aké si možno predstaviť.

Prečo sa to stalo? Prečo to Ježiš urobil a prečo dovolil týmto trom apoštolom vidieť túto slávnudalosť? A na ďalšie zamyslenie, prečo sa nad touto scénou zamýšľame práve na začiatku pôstneho obdobia?

Jednoducho povedané, pôstny

čas je časom, keď máme preskúmať svoj život a čo najjasnejšie vidieť svoje hriechy. Je to čas, ktorý nám je každoročne daný na to, aby sme sa zastavili od zmätku života a prehodnotili cestu, po ktorej kráčame. Pozrieť sa na svoje hriechy môže byť ťažké. Môže byť deprimujúce a môže nás zvädzať k depresii, beznadeji a dokonca k zúfalstvu. Pokušenie zúfalstva však treba prekonať. A neprekonáme ho tým, že budeme ignorovať svoj hriech, ale skôr tým, že obrátíme svoj pohľad na Božiu moc a slávu.

Premenenie je udalosť, ktorá bola daná týmto trom apoštolom, aby im dodala nádej, keď sa pripravujú čeliť Ježišovmu utrpeniu a smrti. Je im daný tento záblesk slávy a nádeje, keď sa pripravujú na to, že Ježiš prijme ich hriechy a znáša ich následky.

Ak čelíme hriechu bez nádeje, sme odsúdení na zánik. Ak však čelíme hriechu (nášmu hriechu) s pripomienkou toho, kto je Ježiš a čo pre nás urobil, potom nás čelenie hriechu nevedie do zúfalstva, ale do víťazstva a slávy.

Ž Ondelok
6.3.2023

Prestaňte súdiť a nebudete súdení. Prestaňte odsudzovať a nebudete odsúdení. Lukáš 6,37

Stalo sa vám niekedy, že ste niekoho stretli po prvýkrát a bez toho, aby ste sa s týmto človekom rozprávali, ste zrazu dospeli k záveru, čo si o ňom myslíte? Možno to bolo tým, že sa vám zdal trochu odtážitý, alebo mal určitý nedostatok výrazu, alebo sa vám zdal roztržitý. Ak by sme boli k sebe úprimní, museli by sme priznať, že je veľmi ľahké dospieť k okamžitému úsudku o druhých. Je ľahké si okamžite myslieť, že keď im chýba srdečný výraz, alebo sú roztržití, že musia mať nejaký problém.

Ťažké je úplne pozastaviť naše posudzovanie druhých. Je ťažké okamžite predpokladať len to najlepšie.

Na druhej strane sa môžeme stretnúť s ľuďmi, ktorí sú veľmi dobrí herci. Sú uhladení a zdvorilí; pozerajú sa nám do očí a usmievajú sa, podávajú nám ruku a správajú sa k nám veľmi láskavo.

Problém oboch týchto prístu-

pov spočíva v tom, že nám v prvom rade naozaj neprináleží vytvárať si úsudok o dobrom alebo zlom. Možno ten, kto robí dobrý dojem, je jednoducho dobrý „politik“ a vie zapnúť šarm. Šarm však môže byť klamlivý.

Kľúčom k Ježišovmu výroku je, že sa musíme snažiť byť v každom ohľade nesúdiaci. Nemali by sme súdiť osobu, ani nechceme, aby nás súdili alebo odsudzovali iní. Nechceme, aby sa iní domnievali, že poznajú naše srdce a motívy.

Z tohto Ježišovho výroku si možno môžeme vziať jedno dôležité ponaučenie: svet potrebuje viac ľudí, ktorí nesúdia a neodsudzujú. Potrebujeme viac ľudí, ktorí vedia byť skutočnými priateľmi a milovať bez podmienok. A Boh chce, aby sme boli jedným z takýchto ľudí.

Zamyslime sa dnes nad tým, ako často súdime druhých, a zamyslime sa nad tým, ako dobre vieme ponúknuť druhým okolo seba také priateľstvo, aké potrebujú. Nakoniec, ak ponúkame takýto druh priateľstva, s najväčšou pravdepodobnosťou budeme pozhnaní inými, ktorí nám takýto druh priateľstva ponúknu hneď späť.

Utorok
7.3.2023

Kto sa povyšuje, bude ponížený, ale kto sa ponízuje, bude povýšený. Matúš 23,12

Pokora sa zdá byť takým protikladom. Lahko podliehame pokušeniu myslieť si, že cesta k veľkosti spočíva v tom, že každému dávame najavo všetko, čo robíme dobre. Väčšina ľudí má neustále pokušenie predviest svoju najlepšiu tvár a dúfať, že to ostatní uvidia a budú obdivovať. Chceme, aby si nás všimli a chválili nás.

Na druhej strane, ak nás niekto kritizuje a myslí si o nás niečo zlé, má to potenciál byť zničujúce. Ak sa dozvieme, že niekto o nás povedal niečo negatívne, môžeme ísť domov a byť z toho deprimovaní alebo nahnevaní po zvyšok dňa, alebo dokonca po zvyšok týždňa! Prečo? Pretože naša pýcha je zranená a táto rana môže bolieť. Môže bolieť, pokiaľ sme neobjavili neuveriteľný dar pokory.

Pokora je cnosť, ktorá nám umožňuje byť skutočnými. Umožňuje nám pretáť akúkoľvek falošnú osobnosť, ktorú môžeme mať, a jednoducho byť tým, kým sme. Umožňuje nám byť spokojní s našimi dobrými vlastnosťami, ako aj s našimi zlyhaniami.

Ježiš nám vo vyššie uvedenom úryvku z evanjelia dáva nádhernú lekciu, ktorá je veľmi ťažká, ale je absolútne kľúčová pre šťastný život. On chce, aby sme boli povýšení! Chce, aby si nás ostatní všimli. Chce, aby naše svetlo dobra svietilo všetkým na očiach a aby toto svetlo niečo zmenilo. Chce však, aby sa to

dialo v pravde, nie prezentovaním falošnej osobnosti. Chce, aby zažiarilo skutočné „ja“. A to je pokora. Pokora umožňuje vyniknúť vášmu skutočnému ja. A verte či nie, skutočný človek je ten, ktorého chcú ostatní stretnúť a spoznať.

Zamyslime sa dnes nad tým, akí sme skutoční. Urobme z tohto pôstneho obdobia čas, keď sa rozbije hlúposť pýchy. Dovoľme Bohu, aby z nás odstránil každý falošný obraz, aby mohlo zažiariť naše pravé ja.

Streda
8.3.2023

Ježiš mu odpovedal: „Nevieš, na čo sa pýtaš. Môžeš piť kalich, ktorý budem piť ja?“ Oni mu odpovedali: „Môžeme.“ On im odpovedal: "Môj kalich naozaj budete piť, ale sedieť po mojej pravici a ľavici, to nepatrí mne, to dostanú tí, ktorým to pripravil môj Otec. Matúš 20,22-23

Je ľahké mať dobré úmysly, ale stačí to? Uvedený úryvok z evanjelia povedal Ježiš bratom Jakubovi a Jánovi po tom, čo za ním prišla ich milujúca matka a požiadala ho, aby jej prisľúbil, že jej dvaja synovia budú sedieť po jeho pravici a ľavici, keď nastúpi na svoj kráľovský trón. Možno to od nej bolo trochu odvážne, že to od Ježiša žiadala, ale za jej žiadosťou bola zjavne materská láska.

Je však dôležité poznamenať, že si vlastne nevedomovala, o

čo žiada. A keby si uvedomovala, o čo žiada, možno by Ježiša o túto „láskavosť“ vôbec nežiadala. Ježiš sa chystal do Jeruzalema, kde mal nastúpiť na svoj krížový trón a byť ukrižovaný. A práve v tomto kontexte sa Ježiš pýta, či sa k nemu Jakub a Ján môžu pripojiť na jeho tróne.

Ježiš ich pozval, aby išli v jeho stopách a odvážne obetovali svoj život z lásky k druhým. Mali sa vzdať všetkého strachu a mali byť pripravení a ochotní povedať „áno“ vlastným krížom, keď sa snažili slúžiť Kristovi a jeho poslaniu.

Je pravda, že len veľmi málo ľudí bude povolaných byť doslovnými mučeníkmi, ale všetci sme povolaní byť mučeníkmi v duchu. To znamená, že musíme byť tak úplne odovzdaní Kristovi a jeho vôli, že sme zomreli sami seba.

Zamyslime sa dnes nad tým, ako nám Ježiš položil túto otázku: „Môžete piť z kalicha, ktorý budem piť ja?“ Dokážeme dobrovoľne odovzdať všetko? Môže byť naša láska k Bohu a k druhým taká úplná a totálna, že sa staneme mučeníkom v pravom zmysle slova?

Štvrtok
9.3.2023

Keď chudák zomrel, anjeli ho odniesli do Abrahámovho lona. Aj boháč zomrel a bol pochovaný a z podsvetia, kde sa trápil, zdvihol oči a uvidel Abraháma ďale-

ko a Lazára po svojom boku.
Lukáš 16,22-23

Ak by ste si mali vybrať, čomu by ste dali prednosť? Byť bohatý a každý deň luxusne stolovať, byť odetý v purpurových šatách a mať všetko, čo by si si na tomto svete mohol priať? Alebo byť chudobným žobrákom, pokrytým vredmi, žijúcim vo dverách a pociťujúcim bolesť hladu? Na prvý pohľad je ľahké odpovedať na túto otázku. Bohatý a pohodlný život je na prvý pohľad lákavejší. Ale nad touto otázkou by sme nemali uvažovať len na povrchu, musíme sa pozrieť hlbšie a zväziť celý kontrast týchto dvoch ľudí a vplyv, ktorý má ich vnútorný život na ich večnú dušu.

Čo sa týka chudobného človeka, keď zomrel, „anjeli ho odniesli do Abrahámovho lona“. Čo sa týka boháča, Písmo uvádza, že „zomrel a bol pochovaný“ a odišiel do „podsvetia, kde sa trápil“. Komu by ste sa teraz radšej podobali?

Aj keď je možno žiaduce byť bohatý v tomto živote a v budúcom, o to v Ježišovom príbehu nejde. Pointa jeho príbehu je jednoduchá v tom, že kým sme na tejto zemi, musíme robiť pokánie, odvrátiť sa od hriechu, počúvať slová Písma, veriť a upierať zrak na náš skutočný cieľ, ktorým je bohatstvo v nebi.

Pokiaľ ide o to, či ste v tomto živote bohatí alebo chudobní, v skutočnosti by na tom nemalo

záležať. Naším cieľom by malo byť nebo a bohatstvo, ktoré na nás čaká. A na nebo sa pripravujeme tak, že počúvame Božie slovo a odpovedáme naň s maximálnou štedrosťou.

Bohatý človek mohol v tomto živote reagovať tak, že videl dôstojnosť a hodnotu chudobného človeka, ktorý ležal vo dverách jeho domu, a vystrel mu ruku v láske a milosrdenstve. Ale neurobil to. Bol príliš zameraný na seba.

Zamyslime sa dnes nad výrazným kontrastom medzi týmito dvoma mužmi a najmä nad večnosťou, ktorá každého z nich čaká. Ak vo svojom živote vidíme niektoré z hriechnych sklonov tohto boháča, oľutujme tieto hriechy.

Piatok
10.3.2023

Kameň, ktorý staviteľia zavrhli, sa stal kameňom uholným.
Matúš 21,42

Zo všetkých odmietnutí, ktoré sa v priebehu vekov vyskytli, jedno vyniká nad ostatné. Je to odmietnutie Božieho Syna. Ježiš nemal vo svojom srdci nič iné ako čistu a dokonalú lásku. Pre každého, s kým sa stretol, chcel to najlepšie. A bol ochotný ponúknuť dar svojho života každému, kto ho chcel prijať. Hoci ho mnohí prijali, mnohí ho aj odmietli.

Je dôležité pochopiť, že od-